

африкански градъ, който съ единия си край се простираше до морето, а съ другия до широкото устие на пълноводния спокоенъ Нилъ.

Мешко съзрѣ една широка поляна край града и спусна ероплана къмъ нея. За негово щастие тая поляна бѣше самия Каирски аеродрумъ и той можа да повѣри аероплана си на опитни ржцѣ.

— Тоя аеропланъ може да остане тукъ, — рече Мешко, — а ние съ това момиче и тия животни ще отидемъ въ града.

Това е крокодилъ! — извика момичето.

Отъ начало хората отъ аеродрума не знаеха какво трѣбва да правятъ, но като се научиха чия дъщеря е малката спжтница на Мешко, веднага прибраха аероплана, качиха уморенитѣ пжтници заедно съ цѣлия имъ багажъ на единъ автомобилъ и поржчаха на най-добрия шофьоръ да ги откара въ кжщата на познатия богатъ търговецъ.

Бащата на бѣлото момиче седѣше въ градината си съ превързана ржка, нажаленъ и никакъ не очакваше такава радостна изненада. Като видѣ дъщеря си жива и здрава, той едва ли не се разплака отъ радостъ, притисна я силно до гърдитѣ си и започна да цѣлува мекитѣ кждрави коси.

Мешко стоеше на страна и като гледаше тая нѣжна бащинска обичъ, стана му мжно за неговия баща, за майка му, за селото и за другаритѣ му.

— Време е, време е и азъ да се прибера въ село, — мислѣше си Мешко, — стига толкова съмъ скиталъ по тия чужди страни.

(Въ идущата книжка Мешко завършва приключенията си).

Николай Фолъ